

„Soča“ izhaja vsaki petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 4.10
Pol leta 2.0
Četrt leta 1.10

Pri oznanilih in tiskih tudi „poslanica“ se plačuje za navadno tiskopisno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 list
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kron“, na starem trgu in v namski ulici ter v Trstu, via Casserna, 3.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soče“ v Gorici na Travniku 16, I., naročnina pa opravištvu „Soče“ Via della Croce št. 4. II.

Itokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim neprimožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravištvu.

Dve društvi.

b. Circolo cattolico. — Katoliško društvo.

Med tem, ko „Unione“ ne pozna še natanko mej med deželima narodoma na Goriškem ter kliče svoje odvetnike na pomoč, da začnejo narodno pravdo, ki bi se vlekla leta in leta in bi še le takrat končala, ko bi izmolzla duševne in gnotne moči na obeh straneh, ali ko bi kdo z mogočno in veljavno besedo vmes zavpil: mir hočem imeti, postava velja! — je drugemu društvu, ki se imenuje „Circolo cattolico“ ali „Katoliško društvo“, prasanje gledé mej uže zdavna rešeno; zato more na dani in določeni podlagi delovati za vsestranski razvoj goriškega mesta in dežele. Kako velikanski je razloček med tema društvoma: eno je pravično, ima stalno in trdno podlago, večna ter v zgodovini tisočkrat potrjena načela, je sposobno, da deluje v blagor na vsako stran; — drugo ne pozna še svojega delokroga, nima določenih tal, se hoče še le boriti za svet, ki je v sosedovi posesti od nekdanj, ne ve, katerih načel bi se držalo, je v vsem negotovo, vé edino le to, da bo živelo v prepiru in da ta prepir bodo nekateri rabili v svojo korist. Ako nam je zbirati med društvoma, pač ne bomo dolgo pomišljevali, kam nam je ustopiti.

Škoda, da je „Circolo“ tako dolgo spal; v zadnjih letih ni bilo skoro nič več o njem slišati. Samo če je papež umrl ali če je bil nov izvoljen, priredila se je črna maša ali pa slavnostni večer. Ko je bil presviti cesar v Gorici, poklonil se mu je odbor tega društva ter mu je izročil slavnostno številko svojega glasila „L'Eco del Litorale“. Novim škofom prirejal je lepe besede ter smo videli njegovo zastavo z nekaterimi odborci o določenih praznikih v cerkvi ali pri procesijah. Drugačje nismo brali v goriški zgodovini o delovanju tega društva v zadnjih letih, ako odštejemo par telegramov, ki so se poslali v Rim in na Dunaj o raznih prilikah, ter slovesni mrtvaški spreved grofa Chambordskega, katerega se je udeležilo, ako se ne motimo, tudi to društvo po nekaterih svojih odbornikih, kajti udov menda uže tako ni več imelo.

Kakor je bilo politično življenje konservativnih Goričanov v društvu jalovo, tako je bilo tudi delovanje društvenega glasila in posameznih zmernih Italijanov gledé javnih zadev precej mrtvo. Konservativno glasilo se je oglašalo, kadar se mu je poljubilo, ali kadar je bilo siljeno; večkrat se mu je bralo na obrazu, kako težko mu je bilo govoriti o rečeh, katerih ni moglo zamolčati, in včasih je imelo toliko

opraviti v Rimu, Parizu, Berlinu, v Kini ali na Sanviških otokih, da je pozabilo na domače zadeve, ki so popolno zavzemale in zanimale javno mnenje. Ni čudo, kajti posamezniki niso bili nič drugačni; veseli so bili, če so smeli včasih s kakim mestnim polubogom balincati, če so smeli na cesti odkriti se mu in globoko pokloniti, če so smeli v seji mestnega starestinstva držati kadilnico, v katero je drug dišav nakladal, ter potem zavijetati jo parkrat proti predsedniškemu stolu, če so smeli o času volitev v starestinstvo na videz za svet poprašani prikimati predloženi listi, če so smeli črne oblake nad kako mestno osebo zarotiti, če so smeli biti v sredi med konservativnim ljudstvom in liberalnimi velikaši, ki so brez ovire vodili ljudstvo na vrvice, kakor jim je bilo drago, če so smeli videzno delati, a v resnici mirno in sladko spat ter pustiti delo svojim nasprotnikom, ki so čas prav dobro porabili.

Tako postopanje ne zasluži hvale, ker menimo, da ni prineslo mestu one koristi, katero sme meščan pričakovati od konservativnih veljakov. Mesto je katoliško in konservativno in se mora kot tako kazati tudi v svojem zastopu na zunaj; v vidnih uredbah mora biti ta mestni značaj utelešen, zato da mesto vedno tako ostane, da ne pride v roke židom, novodobnim liberalcem, prepirljivim odvetnikom, italijanišmom, samopašnikom. Katoliškim Goričanom ne more biti ljubo, da se neki židovsko-liberalni list šopiri, kakor da bi zastopal goriško meščanstvo, dasi zagovarja le veleposestvo, kapital in tovarne proti delavcem in manjšim obrtnikom ter vzbuja, vzdržuje, širi in neti narodni prepir med meščani, ki so sicer poblevnega značaja. Oni list in njegova stranka se šopirita, ker so konservativci prepustili polje brez boja, kakor smo zgore omenili, dasi pripada vse mesto z malimi izjemami konservativnemu spečemu tabru; ugovarja se onemu listu le v nekaterih točkah, s polovičarskim bojem se pa nič ne doseže, ker žid se dá včasih v malih rečeh navlašč premagati, da nasprotnika zaziblje v sladke sanje o zmagi, ter na drugi strani nenadlegovan hlastno žauje. Liberalna (v navadnem, židovskem pomenu) načela se širijo tudi med priprostim ljudstvom in celo taki čevljarji, ki delajo večinom duhovnom in nikakor nimajo namena, da bi se s cerkvijo skregali, nasrkali so se uže precej „najliberalnejših nazorov“, ker vidijo, da celo konservativni veljaki ne kažejo prav posebno studa nad liberalnim višem, ako ni prečit ali ako se ne dotika preveč neposredno verskih resnic. Mesto je konservativno in potrebuje tako zastopanje v javnosti, ki

izraža popolnoma njegovo mnenje in njegove težnje. Le zato ker so konservativci roke križem držali, prišli so židi, liberalci, barantači na vrh, ki skušajo svoje gospostvo s tem ohraniti, da se konservativnim upljivim možem dobričajo, da bi ne začeli delovati proti njim. Javno je znano, kake namene ima neka sedaj veljavna stranka v marsikaterem oziru, ki se pa boji izvršiti jih, da bi ne prišla v nemilost pri meščanstvu, katerega ni mogla še dovolj pripraviti za svoje namere; ali kako dolgo bomo čakali, da se ji vse posreči, ako pojde tako naprej? Tu je treba delati; konservativcem ima moč; ako se postavi na nogo, pridobi v skoku vse, posebno zdaj, ko je mesto utrjeno in užaljeno zaradi vednega ščuvanja z liberalne strani, vsled česar je prišel marsikdo iz dežla pod kap. Mesto hrepeni po konservativnih načelih in konservativnih možeh, ki bi stvar v roke uzeli, ki bi mir naredili večni združbi in prepiru. Mesto je obrtno, kupčijsko in zdravstveno; kot tako ne more prenašati prepira, ampak potrebuje miru. Gorica je konservativna liberalni so le tisti, ki v prepiru iščejo dobička, z jako redkimi izjemami, celo mestnega župana nimam za tako liberalnega, da bi se ne dal prepričati, le — vodstva manjka.

V takih okoliščinah moramo biti hvaležni vitezu dr. Doljcu, bivšemu županu goriškemu, ki je znal mestno gospodarstvo tako dobro voditi, da je Gorica za njegovega županovanja imela kapitale, pravičnemu možu, ki se je poganjal kot deželni poslanec v nasprotju z nekaterimi svojih tovarišev v enaki meri za narodne, gnotne in politične pravice goriških Slovencev, kakor goriških Italijanov, ki je tudi v zadnjih letih poudarjal v italijanskem konservativnem glasilu, da Slovenci imajo pravico, biti zastopani v mestnem starestinstvu. Temu možu, pravim, se moramo zahvaliti, da se je v zadnjem času zopet oglašil, da je zbral nekoliko pravičnih mož okolo sebe ter jim položil na srce, naj se zberejo, naj zdravijo zaspani „Circolo“, naj se brigajo za mestne zadeve, naj se ustavijo brez-pametnemu in pogubnemu prepiru, ki ga netijo neki nespametni koristolovci med Goričani. Poudarjal je pri tej priliki, da „Circolo“ ima za podlago keršansko resnico, pravico in ljubezen, da ne pozna razločka med ubogim in bogatim, med Slovincem in Italijanom, da skrbi za prid obojih v enaki meri. Hudo-mušni liberalci se bojijo tega načela, ali poštenjaki se mu ne bodo upirali, naj bodo katere koli narodnosti. Visoka vlada bo s programom zadovoljna, ker je avstrijski, in bo društvu tudi naklonjena, kadar dobi društvo moč in večino v mestnem starestinstvu.

LISTEK.

Besedica o cerkvenem petji.

(Dalje.)

Ali je pa pri nas mogoče, doseči tako skupno cerkveno petje?

Da: ako se dela ozbiljno in vzajemno poprime-mo, to lahko malo po malo dosežemo — narodu in cerkvi v veliko dobroto.

Družba sv. Mohora izdala je dva dela „Cecilije“; s tem pa je storjen samo začetek k zboljšanju cerkvenega petja. Zdaj potrebujemo cerkveno pesmarico brez napevov, t. j. združena oba letnika „Cecilije“ v eno knjigo. To knjigo z molitvenikom naj bi izdala in vezano razprodajala „Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani. Tej knjigi naj bi se tudi dodal kratek a jasen poduk o skupnem ljudskem cerkvenem petji. Tako bi Slovenci gledé cerkvenih oziroma obrednih pesmi vender le enkrat prišli do stalnega reda; imeli bi nekaj dovršenega in skupnega. Določiti bi trebalo, da se držimo edino teh pesmi v cerkvi, ker ugajajo cerkvenim določbam. Na tej pesmarici naj bi se (razen pravopisnih in slovničnih nadomestil) nikdar nič ne spreminjalo, prav tako malo, kakor pri evangeliji, očenaši, itd. Bistroumnih in pobožnih ljudi nahajalo se bo

vedno, ki bodo cerkvene pesmi zlagali in ki tudi kaj odličnega dovršijo. Vedno se bode nahajalo izbornih strokovnjakov v muziki, ki bodo krasnim pesmam napravljali dostojne napeve, — ali zaradi splošnega reda in načela, da se mora red v cerkvenem petji ohraniti, naj bi se brez škofovega dovoljenja ne smela nobena druga pesem v cerkvi peti razen onih v pesmarici.

Omenjeno pesmarico pa tudi zato potrebujemo, ker se nahaja v „Ceciliji“ prav mnogo pesmi, ki jih ni dobili ni v Volčičevi ni v Potočnikovi zbirki, pa tudi ne v drugih molitvenih knjigah. S prepisovanjem pa je težavno delo; vsak se ga rad ogiblje.

Tako pesmarico z molitvenikom, trdno vezano si skoro vsak rad kupi, ker mu bode povoljno služila za petje in za molitev. Samo s to knjigo pa še ne dosežemo zaželenega cilja, prav tako malo, kakor družba sv. Mohora s „Cecilijo“, ako bode večinoma ležala nevezana v kakšnej skrinji.

Našemu ljudstvu je treba v cerkvenem petji poduka; ta posel pa naj prevzame ljudska šola. Petje je uže tako zapovedan predmet; drugega bi ne trebalo nego sporazumljenja s šolsko vrhovno oblastjo. V šoli bi se gojilo cerkveno in narodno petje. V osmih šolskih letih dosegel bi se zaželeni cilj. Trebalo bi samo, dotično stvarno praktično po šolskih letih razdeliti. Pripomoček k temu poduku imeli bi učenci na konci svojih

beril, in sicer prav one pesmi iz pesmarice, se ve da, po zmožnosti učencev razvrščene; z napevi ali brez njih, to bi šolski strokovnjaki določili.

Tako bi dosegali omejeni cilj leto za letom. la-že. Postalo bi tako petje mej narodom splošno in v-za-jemno. Petje bi se udomačilo ne le v cerkvi nego tudi v vsakej hiši. Mladina bi dotične pesmi uže na pol znała, ko bi začela pohajati v šolo. Poduk bi bil o-lajšan; cilj gotov. Šola bi tako postala pe-v-sko narodno ognjišče, cerkev pa pe-v-sko narodno svetišče. Lepo bi bilo to! Slo-venci smo pevski narod, šola in cerkev naj nam to lepo posebnost varujeta in negujeta. Do zdaj pa se je v tem oziru zanemarjalo naše ljudstvo. Tri ali štiri kmetske „bravure“ so pele ali pojó v cerkvi za vso v cerkvi zbrano družbo. Ako je vzhodna ali pravo-slavna cerkev od nekdanj ponosna na ljudsko petje v cerkvi, zakaj bi katoliški Slovani tega ne imeli? Za-kaj bi naše pevsko ljudstvo moralo v cerkvi molčati?

Ljudstvo uže zdaj, brez poduka, kolikor toliko dobro poje nekatere cerkvene pesmi; koliko bolj za-nesljivo in povoljno bi pelo potem, ko bi bilo po vseh straneh podučeno v takim skupnem petji. Tri dobre četrtine zbranega ljudstva lahko poje ubrano in pobožno. Dotičnim pa, ki nimajo glasu za petje, se lahko nasvetuje, kakor zdaj, naj v cerkvi ne pojó ne-go naj tiho molijo rožni venec (ali iz knjige. Na u-redbi je vse laže.)

(Konec prih.)

Milostljivi gospod knez nadškof pogrešal je delovanje tega društva uže zdavna, kakor povzemamo iz italijanskega konservativnega lista; tega smo bili prepričani uže od nekdaj, tudi takrat, ko je menil liberalni list, da se svojo neukretno hvalo priklene na se kneza, kateremu je očital kot podedovani greh, da je rojen Slovenec. V društvu „Circolo cattolico“ je zbirališče, kjer se najdejo pošteni možje z namenom, da bodo skupno delovali v prid mestu in deželi na kršanski podlagi, v bratski slogi, brez prepira zaradi narodnosti, ker pustijo vsakemu svoje.

Tako društvo je hvale vredno, tako društvo ima prihodnost, ali delati je treba. Sezimo si v roke, goriski pošteni Italijani in Slovenci, ter glejmo, da bomo varovali mestne koristi proti „najliberalnejšim načelom“, katere priznava in troši neka brezdomovinska stranka, ki išče in nabaja svojo domovino povsod, kjer ima dobiček, ki seje razpor in prepir, kamor pride. Ne dajmo se zapeljati, da bi merili meščanske in domovinske pravice po narodnosti; Goričani smo vsi, vsi priznavamo večne resnice ter načela kršanske ljubezni in narodne ravnopravnosti. Uže stoletja so živeli v Gorici Slovenci in Italijani mirno drugi poleg drugih, ne da bi se bili kavalir in lasali. Cerkvena oblast bila je obojini pravična ter je oznanovala božjo resnico vsakemu v svojem jeziku, nikoli niso zabavljali Slovenci čez italijanske pridige niti verni Italijani čez slovenski kršanski nauk, le neverci in svetohlinci se morejo v tem oziru pohujševati. Ako se je vzbudila zdaj razen verske tudi narodna čut po vzgledu izveličarjev, ki je ljubil svoj judovski narod, ali bomo dovoljevali to čut in omiko na podlagi maternega jezika samo Italijanom in ne tudi Slovenem? Kdo more zavirati, da bi bili ti krščeni? rekel je sv. Peter, ko so ajdi sprejeli vero Kristovo; kdo sme zavirati, da bi se Slovenci zavedali svojih pravic ter delali za svoj dušni in gnetni napredek? pravi mi naše liberalne svetohlince. Nikdo ne sme tega zavirati, ker drugače bi se ustavljal naravnim pravicam, ki so od Boga vsem dane in zagotovljene. Nekateri italijanski napetosti bi radi zatrli slovenski jezik in slovenski narod v žlici vode, ali tem človekoljubom se njih želja ne izpolni. Večina italijanskih Goričanov priznava kršanska načela, ki zahtevajo ravnopravnost vsem narodom. Ta načela sprejel je za svoje vodilo „Circolo cattolico“ ali „Katoliško društvo“.

V to društvo vstopimo k poštenim Lahom tudi Slovenci, ne le iz mesta, ampak tudi z dežele, da ohranimo mestu čast, deželi mir, da se upremo „najliberalnejšim načelom“ ter da poskusimo, ali bi se ne dalo koristno delovati na podlagi kršanskih načel v ljubezni, slogi, bratovski porazumljenosti in kršanski strpljivosti ali toleranci. Podpora višjega duhovnega pisticja nam je zagotovljena, ako se smemo zanašati na besede „Ecce“; sodelovanje vseh dobro mislečih ter poštenih meščanov in deželanov je gotovo, ako vodstvo na primeren način povabi Slovence in Italijane k pristopu, ako o pravem času skliče občni zbor ter določi, kar je potrebnost k uspešnemu delovanju. Ako vitez dr. Dolac s svojimi možmi to doseže, hvaležno bo mu mesto, hvaležna dežela, hvaležni Slovenci in pravični Italijani. Na delo torej, konservativni veljaki! na noge konservativno ljudstvo! dovolj je prepira in mržnje, naj zavlada — mir in sloga!

Dopisi.

V Gorici. 17. dec. — V zadnji svoji številki pripovedovala si, draga „Soča“, da se dobivajo kostenjaki na novem goriskem pokopališču, ki po mnenju nekaterih mož izvirajo morda iz jako starih časov. Dovolj, da odgovorim na te besede, da oni kostenjaki so sicer stari, pa ne iz one dobe, v katero jih postavljajo možje, na katere se sklicuješ. Ti kostenjaki izvirajo iz časov francoskih vojsk v začetku tega stoletja. Med francoskimi vojaki, ki so bili takrat v Gorici, razsajala je huda nalezljiva bolezen, za katero jih je prav veliko umrlo. Zasilne bolnišnice so imeli na Blačici in na Rojicah; trupla so pokopavali po noči brez duhovna in brez truge (krste) po več na enkrat v enem grobu. Kraj, kjer je sedanje gorisko pokopališče, bil je takrat neobdelan, močvirnat in brez vrednosti, zato so na njem pokopavali, ker tam ji ni bilo treba nič plačevati.

S tem pa nočem reči, da ni prav, kar si pisala o vrednosti današnjega pokopališča. Tvojega mnenja sem tudi jaz in vsak razumen človek, kdor ni siljen zaradi kakih ozirnov, da izraža drugo mnenje, če tudi nima drugega, kakor je o nekaterih gospodih javno znano. Omenjene najdbe pa niso nove, ampak nahajali so kostenjake na tem svetu uže takrat, ko so kopali za zid okolo pokopališča. Mestni očetje so bili torej za časa opozorjeni, da ono zemljišče ni sposobno za pokopališče; ako se sčasom zgodi, kar se jim prokuje, ne bodo mogli izgovarjati se, da so nevedé kupili slab svet za dobro pokopališče, katero so hoteli napraviti. Francozi so uže nad 70 let v zemlji in so ohranili še lepe, cele zobe; enako bo z Goričani. Srečni meščani, ki za petnajst let bote morali napraviti spet novo pokopališče, kajti sedanje bo, ako so-

dimo po teh znamenjih, nasičeno nestrohnih trupel, tako da ne bo mogoče dalje pokopavati. Srečni sedanji možje, ki takrat ne bodo več živeli.

Iz goriske okolice. 15. dec. — Mislim sem vendar, draga „Soča“, da se dobi v Šempetru kak domoljub, ki se potegne za čast svoje občine proti studnemu srmočenju italijanskega liberalnega lista, ki je pisal, da ljudje iz Šempetra so trem Goričanom, ki so v krčmi pili, na cesti nagajali ter odvezali jermene vpreženemu konju, ki je stal pred krčmo, in da so se vsled tega oni trije gospodje po poti zvrnili ter poškodovali sebe in konjko opravo. „Corriere“ pristavlja k temu porogljivo, da ti, velečenjena „Soča“, si Slovence zagovarjala in imela kot nemogoče, da bi slovenski okoličani kaj takega storili. Govorila si resnico, „Corriere“ pa je zatrobil med svet neresnico, kateri je dodal še posmeh in zaničevanje. Uže v dveh številkah si omenila, da je njegovo poročilo krivično, in vendar ni preklinal korenjaški liberalce niti besedice svojega zaničevalnega poročila. Ker žalibog tudi iz Šempetra ni došel popravek, od koder bi ga pričakoval vsak pošten človek, ki drži kaj na svojo čast in ki se ne boji vsake liberalne sence, sprejmi te male vrstice v svoje predaie, v katerih razložim stvar, kakor sem jo slišal od mož, ki so bili na enem in na drugem kraju pričujoči.

Trije Goričani so pili najprej v Vertobji pri eni mizi s četrtim gospodom, s katerim so se prijazno pogovarjali. Ti trije gospodje ustanejo od mize, pozdravijo četrtega in se odpeljejo iz Vertobje. Krčmarica pride in zahteva od četrtega gospoda, naj plača vino, ki so je pili odšli trije gospodje, ne da bi je bili plačali. Dobri gospod se nad tem huduje, a na zadnje plača, ker bil je — Slovenec. Med tem so oni trije goriski gospodje pridržali v Šempetru, pustijo konja pred krčmo, gredo vanjo ter zapovejo vino. Ko so izpili, so hoteli narediti kakor v Vertobji, a krčmar ne bode len, zastopi jim pot ter pravi, da jih ne pusti iz hiše, dokler ne plačajo. Trije goriski gospodje so začeli upiti in razsajati, a slednjič vendar plačajo ter grejo iz hiše. Tu se vržejo enkrat eden, enkrat eden na voz s celo težo, kakor ljudje, ki so pol vinjeni, pol razburjeni, ter začnejo natregovati vajete, da je ubogi konj lomil na vse strani. Naenkrat potegnje konja tako močno na se, da se konj obrne za pol kolobarja in zlomi pri tej priči oje. „Corriero“ gospodje se pa niso zmenili za to, ampak so zdirjali po cesti, na kateri, kakor pravijo, so se preobrnili.

To je resnična dogodba; „Corr.“ je pa tako pisal, kakor sem zgore omenil, ter je v nekem drugem članku pozivljaj okrajnega glavarja goriskega, naj postopa postavno proti takim neredom. S tem se tudi jaz ujemam, ker tako dobi slovenski krčmar plačilo, ne da bi se mu bilo treba prepirati.

Na Dunaji. 10. dec. — (Poročilo o slavnosti, katero je priredilo akademsko društvo „Slovenija“ na Dunaji.) Preširnova slavnost vršila se je, kakor običajno, tudi letos prav dobro, da ne rečem sijajno. Vse točke sporeda pričale so, da se „Slovenija“ pripravlja, da se z dobrimi močmi pripravlja, če misli kaj prirediti. Kajti gostje, ki pridejo o takih prilikah v „Slovenijo“, so odlični, katerim se ne zadovoli s čemer si bodi. Pozdravil nam je predsednik g. A. Franko med drugimi prof. Stritarja, Šumana, Kandernala; državne naše poslance: Vošnjaka, Pfeifferja, Poklukarja, Raiča, grofa Margherija, Nabergoja in Obrezo; dalje Levčnika, dr. Lisjaka, župnika Jančarja, Kalandro in še mnogo drugih odličnih gostov: kar kaže, kako „Slovenija“ po svojih slavnostih sluje.

Pevski zbori so se povsem jako točno in lepo peli; posebno dopal je čveterospjev „Tičica gozdna“, ki se je zares jako nežno in z občutkom pel. Gospica Bogomila Šumanova igrala je na klavir tako spretno in gladko, da ni bilo plosku ne konca ne kraja ter da je ljubezniva gospica morala še jeden komad zaigrati. Predsednik poklonil je gospici v imenu društva v zahvalo in priznanje krasen šopek.

Takisto pokazal nam je g. I. Hraštnik svojo veliko izurjenost na citrah. Sviral je z najboljšim vspehom na pamet veliko Umlaufovo fantazijo. Glavna točka slavnosti bil je slavnostni govor. G. dr. Majaron ocenjeval je Preširna, kakor zasluži, primerjal ga je velikim pesnikom drugih narodov. Govornik je žel mnogo pohvale. Koučal pa se je prvi del slavnosti z „Vencem narodnih pesmi“ Kocijančičevem. Koliko navdušenja so povzročili ti biseri narodnih popevk med poslušalci, se ne dá popisati; ponavljati ga je bilo treba. — Brzobjavljali in čestitali so Sloveniji: dr. Ivan Tavčar, dr. Babnik, Dolenc, Škofič in Dalinšek, prof. Rutar, Primožič Matko, Rokodelsko bratno društvo v Tolminu in Tržarski Sokol. — V zabavnem delu, kjer se je mnogo govorilo in napivalo, odlikoval se je posebno govor g. župnika Raiča, ki nam je akademikom posebno polagal na srce, približevati se bratskim našim društvom in kolikor mogoče združiti se. Primerjal je slovanski rod lipi, katero vihar lahko razruši, če ima samo malo vej, ne pa, če je košata.

Govorili in odzdravljali so tudi zastopniki akad. društev: Zore, Zvonimira, Tatrana, Bukovine, akad. Spolka; samo Poljakov ni bilo zastopanih. V zabavnem delu pele so se razne slovanske pesmi in napilo se je tudi nežnemu spolu, ki je bil častno zastopan. — Tako nam je „Slovenija“ priredila krasen večer in smelo trdim, da se pri nobenem drugem slovanskem društvu ne boš tako dobro zabaval, nego med nami Slovenci. „Slovenija“ vže od nekdaj slovi po svojih večerih, želim ji, da bi tudi v prihodnje ohranila svoje dobro ime in naj nam zopet kmalu priredi tak prijeten večer!

Politični pregled.

Gospodskazbornica je imela 16. t. m. svojo prvo letošnjo sejo; predsednik je izjavil domoljubno zadovoljnost o prevzetji novega zborniškega poslopja, zahvaljuje se visoki vladi in stavbarskim umetnikom, kateri so pripomogli k izvršitvi monumentalne stavbe. Ko so se navzoči udje izrazili svoje sočutje med počitnicami umrlim članom, naredili so novi udje obljubo ministrskemu predsedniku, in na to so se vršile nekatere dopolnilne volitve v razne odseke.

Tudi poslaniška zbornica pridno deluje tako v javnih sejah, kakor v odsekih; ali njeno delovanje bilo bi še mnogo vspešnejše in plodovitejše, ko bi levičarji z nepotrebnimi interpelacijami ne tratili dragega časa in s tem ne zavirali plodnega delovanja. Naj ostrejši napad letošnji je bil oni, s katerim je poslanec Newirth hotel v zadrego spraviti kupčijskega ministra Pino-ta, kakor da bi bil ta proti postavi o lokalnih železnicah dal dovoljenje deželanski banki za grajenje železnice od Št. Hipolita do Tulna in od tod do Dunaja. Vsak krat kader kak minister stopi v zvezo z imenovano banko, mora jih slišati od levičarjev. Pred dvema letoma delali so preglavice finančnemu ministru, ker je bil z njo sklenil neko državno posojilo, zdaj napravljajo sitnosti knpčijskemu ministru gledé one železnice, kakor da bi ne bila lokalna. Minister se je izgovarjal in trdil, da je postopal postavno in da bi bil vse prej pričakoval, nego te napade. Ti pa dohajajo le od tod, ker pri oni banki nimajo prvega glasú židi in ne nosi zvonca glasoviti Rothschild, čegar denar bi imel biti po mislih naših levičarjev edino veljaven. V seji od 15. t. m. sprejel je zbor postavo o naboru vojakov za l. 1885 in dovolil proti ugovoru Dalmatincev v podaljšanje izjemnih sodnij za Kotorski okraj v Dalmaciji. V isti seji je poročal v imenu pravnega odseka vitez dr. Tonkli o odpravi porotnih sodnij na Dunaji in v Klosterneuburgu. Levica, kateri so zdaj, ko stojé pred durmi nove državnozbornske volitve, posebno pri srei tudi delavci in še celo socialisti, je sicer ugovarjala; pritrdila pa je desnica, če tudi ni hotela pritrditi prvemu ministrovemu nasvetu, da bi se odpravile porotne sodnije tudi za Dunajsko Novo mesto. V zadnji seji t. j. v sredo pa je sprejela večina predlog železničnega odseka, podaljšati postavo o lokalnih železnicah, ter je ob enem nasvetovala ministertvu, naj skuša na državne stroške od Tulna pa do Dunaja graditi še drugi tir Franc-Jozefove železnice.

Francoske uradne novine razglašajo novo volilno postavo za senat; kamora in senat sta zadnje dni dovolila ministertvu nov kredit za odposlatev vojske v Tonking. Tudi angleško posredovanje ni pomagalo; tu tedaj ne ostane drugega, nego da začne se redna vojska med Francozi in Kitajci. In res najnovejše vesti govore, da so Francozi pričeli streljati na Kitajce.

Domače in razne vesti.

Goriška čitalnica imela je preteklo soboto, 13. t. m., svoj letošnji občni zbor, ki je bil veliko bolj obiskan nego druga leta; zanimanje društvenikov za usodo narodnega društva privabilo jih je bilo v obilnem številu k občnemu zboru. Predsednik je v kratkem govoru pozdravil društvenike ter navedel v glavnih potezah dogodke preteklega društvenega leta. Denarno stanje čitalnično je jako ugodno, ker odstopivši odbor pustil je novemu odboru v blagajnici še

nekoliko cvenka, kar se že dolgo ni zgodilo. Tajnikovo poročilo je naznanilo, da je število društvenikov v preteklem upravnem letu poskočilo za 12, ter da je društvo priredilo svojim udom v teku enega leta mnogovrstnih zabav in veselja. Z navdušenimi besedami omenjal je g. poročevalec bivanje prvega čitalničnega častnega uda, milostljivega gospoda J. J. Strössmayerja, vladike dijakovarskega, v Gorici, kateremu v čast se je bila pridila sijajna beseda 28. maja t. l. Navzočnost vzvišenega gospoda knez nadškofa goriškega in visokega njegovega gosta pri omenjeni slavnosti ostane zapisana z zlatimi črkami v zgodovini goriške čitalnice. Iz knjižničarjevega poročila smo posneli, da je obogatelo društvo v preteklem letu za 556 glasbenih kosov in drugih del; zares lep napredek. Gledé čitalničnega stanovanja naročilo se je novemu odboru, naj stvar o pravem času vestno preudarja, naj izbere novo društva primerno stanovanje ter naj skliče v ta namen, ako se mu bo potrebnost zdelo, o svojem času izreden občni zbor. Slednjic so se volili predsednik, denarničar, odborniki in namestniki. Predsednik goriški čitalnici bil je izvoljen državni poslanec vitez dr. Josip Tonklič. V najlepšem redu se je občni zbor o naznanjeni uri začel, vršil in končal. Nadejamo se, da novi odbor bo društvo modro vodil ter varoval je po svoji modrosti vsake neizgode. V to ime kličemo njemu in društvu: na zdar!

„Concordia“, nemško-italijansko bralno in zabavno društvo, ni zadovoljno, da je pahnilo slovensko narodno čitalnico goriško iz dosedanjih prostorov, timveč ji se nagaja, kjer koli more. Ko sti sklepali „Concordia“ in čitalnica pogodbo zaradi skupne porabe dvorane in nekaterih prostorov, bilo je govorjenje in dogovorili sti se tudi o nekem kraju, ki je v vsaki hiši neobhodno potreben. Dve leti je čitalnica rabila svojo pravico brez ugovora in brez močenja; ali odkar je začel vidno prevagovati italijanski duh v nemškem društvu, delajo se čitalnici celo v tem oziru zapreke ter se ji vrata zapirajo. Čitalnični odbor se je že opetovalno obrnil ustno in pismeno na odbor „Concordie“, da bi jej privolil to, kar je pri pogajanju obečal, kar spridučejo tri še žive priče (četita je umrla), ali nemška „Concordia“ je na ustne pritožbe vse obečala, na pismene ugovore pa niti odgovarila ni in ovira čitalnico v pravici, katero jej je odločno priznala pri omenjenem pogajanju. Ne vemo, ali so takega postopanja bolj krivi italijanski ali nemški odborniki, to pa vemo, da reč je taka, kakor smo jo opisali, in da odborniki in društveni (vseh vkup okoli 50) tukajšnjega c. k. pešpolka št. 62 o vseh teh neprilicnostih, katere napravlja „Concordia“ cesarju vedno zvestim Slovincem, nič ne vejo. „Concordia“ morda meni, da s tem bo Slovence strahovala, ali zapomni naj si, da italijanskemu žvlju pomaga proti sebi do zmag, sami sebi pa jamo koplje, v katero getovo pade, ako bo hodila sedanjo pot. Po tej poti „Concordie“ v dveh letih ni več; v nje prostorih in na nje razvalinah se bo širil in šopiril zviti Italijan, ki jo prežene iz nje domorjaka kakor jež lisico, če tudi je lisica zvita žival. Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade, in nikdo ga ne bo pomiloval zaradi zasluženega padca.

Odsek za olepšanje mesta goriškega menda ne dela brezuspešno, ali nekaj, kar ima vsakdan pred očmi, ako hodi na sprehod proti železniški postaji, je vender prezel, kakor se zdi. Ko se pride mimo društvenega gledišča proti Standrežu, vali se navadno z leve (jutranje) strani tak strašans in neprijeten dim iz nekega vrta, v katerem najbrže cvetlicam kurijo, da sprehajalci nejevoljni korake pospešujejo ter se jezijo. Dotična peč ali kurnik je zidana, kakor se zdi prav tik zidu, ki je ob cesti. Ali bi se ne dala ta peč prevesti na nasprotno stran dotičnega vrta? in ako to ni mogoče, ali bi se ne dal napraviti tak dimnik, ki bi dim odvajal na visoko, da bi ne nadlegoval meščanov in tujcev, ki se po onem drevoredu sprehajajo. Ker omenjeni odsek ni pokazal svoje delavnosti v tem oziru, opozarjamo slavni mestni magistrat in gospoda župana na to neprilicnost.

Baron Kemperle, predsednik primorske deželne nadsodnije v Trstu, umrl je 14. t. m. o 5. uri zajutra. Rodil se je v Gorici leta 1811, a njegovi predniki so bili iz Nemškega Rata na Tolminskem. Od 1850 do 1853 bil je kot svetovalec pri okrožni sodniji v Gorici. Potem je služboval v Milani, Mantovi, Benetkah in na Dunaji. Leta 1870 imenovan je bil predsednik deželne nadsodnije v Trstu, kjer je ostal do smrti. Leta 1857 dobil je viteški križ Franc-Jozefovega reda, 1873 pa red železne krone II. vrste z baronstvom. Bil je tudi cesarjev skrivni svetovalec in ud državnega sodišča. „Corr.“ mu je imenoval naslednika dr. Jožefa Defacisa, predsednika deželne nadsodnije v Dalmaciji.

C. k. namestništvo v Trstu je rešilo pritožbo goriškega županstva, ki se je obotavljalo sprejeti na kozah bolno ženo v goriško bolnišnico, o kateri smo zadnjič poročali, z odlokom, ki strogo prepoveduje, da se na kozah bolni ljudje ne smejo prenašati iz enega kraja v drug ali pa v bolnišnico, ki je v drugem kraju, ampak da se morajo zdraviti tam, kjer so

obolele ali kjer se njih bolezen zapozna, naj bo ta že razvita ali pa še le v začetku. To zahteva zdrava pamet, ker drugače bi se dajala prilika, da bi se bolezen še bolj širila nego se širi, le neki tukajšnji list, ki se bori za „najliberalnejša načela“, je zahteval in pričakoval, da na podlagi obstoječih pogojev pride drugačna razsodba.

Pogrebne sprevede določilo je slavno starešinstvo goriško zopet po starem, to je okoli mesta ali pa po stranskih mestnih ulicah; le za posebne slučaje sme magistrat pustiti, da gre sprevod po sredi mesta. Kateri so posebni slučaji? Neki starešina je menil, če kdo plača 100 gld. Takega duha bi ne bili pričakovali pri gospodih starešinah. Naravno je, da ta red se ne bo mogel vzdržati, kakor se prej ni mogel. Nizko ljudstvo ima pri smrti enake pravice z bogatinom, razbiki so v tej reči nemestne.

Za cerkev sv. Ignacija v Gorici omislili so nov zvon, ki tehtla 28 stotov. Potrebni denar nabrali so večinom po prostovoljnih doneskih.

Volilna komisija za trgovsko in obrtniško zbornico v Gorici sestavila je imenike volilcev ter jih razpostavila v prostorih kupčijske zbornice in pri vseh c. k. davkarjih v pregled. Za ugovore odločen je obrok 14 dnij, ki začneja z razglašenjem tega oznanila v tržaškem uradnem listu „Osservatore Triestino“. Ugovori naj se pošiljajo na volilno komisijo, ki ugovore reši ter naznani rešitev ugovornikom. — Volilna pravica obsega ob enem volilno dolžnost v prid naroda in dežele. Vsakdo naj torej pogleda pri svoji davkarji ali v zborničnem uradu, ali je vpisan v volilni imenik. Volilno pravico imajo oni obrtniki in trgovci, ki plačujejo na deželi najmanj 3 gl., v mestu pa najmanj 5 gl. obrtnega davka (patente) brez doklad. Vsakteremu je dolžnost, da varuje svoje pravice.

Gospod Lichen iz Rihemberka postal je avstrijski konzul v Kastendji na Rumunskem. Pa naj reče kdo, da Slovenec ne more daleč priti.

Tramvaj iz Sežane v Vipavo se slednjič vender zgradi, kakor se govori. Daljava znaša 27 kilometrov in bo stala 900.000 gld., to je 33.580 gl. na kilometer. Iz Trsta v Sežano bi šla tramvaj po uže znani črti, iz Sežane pa v Štorje, Kazlje, ob Raši v Kobdilj in vipavsko dolino.

Pregledovanje zemljiških knjig pri c. k. mestni delegirani in okrajni sodniji v Gorici dovoljeno je od zdaj naprej občinstvu samo ob delavnikih od 8. ure zajutra do poldne, med tem ko do zdaj je bilo to dovoljeno ob delavnikih do 2 ur popoldne in vrhu tega ob nedeljah in praznikih od 9. do 11. ure popoldne. To premembo podpirajo s tem, da je pri dotičnem uradu premalo osebja; nam pa se dozdeva, da bi moralo biti dovolj osebja, dokler plačuje kmet polne davke, in da bi se smela javna služba le tedaj skrajšati, kadar bi se kmetu davki znižali ali odpustili. Upamo, da slava c. k. oblast uvede zopet prejšnji red gledé na to, da nekateri na ši kmetje prihajajo od daleč in da mnogi posestniki imajo več časa ob nedeljah in praznikih, ogledati si te knjige, nego ob delavnikih.

Neki dijak v Gorici je skočil v spanji iz drugega nadstropja skozi okno na ulico, ne da bi se bil kaj poškodoval. Sanjal je, da ga tovariši lovijo ter hoteč jim uteči skočil je z visokega okna. Zdravnik, kateremu je bil dijak izroččen, ni mogel najti do zdaj nikakega poškodovanja.

Koze so se zanesle tudi v Gorico, kjer imajo v za to namenjeni bolnišnici dva bolnika: ono ženo, ki je prišla iz Trsta, in še nekega drugega. Obema gre na bolje in kmalu okrevata. Odlok sl. namestništva, o katerem govorimo drugod, pokazal se je v tem slučaju prav ugoden in je rešil morda soško dolino koz, katere so hoteli neki ljudje poslati v hrbe.

„Corrierova“ zavist in dobri nameni proti goriški čitalnici kažejo se v njegovi številki od 13. t. m., v kateri izraža nado, da čitalnica razpade vsled notranjega razpora. To vemo vsi, da Italijani bi radi razpor med nas zasejali, ali prav zaradi tega držimo še boljše vkup nego smo držali. Občni zbor, od katerega je „Corr.“ pričakoval za se ugodne rešitve, je naše prepričanje potrdil. Slovenci, zapomnite si to bratsko ljubezen „najliberalnejšega lista“.

Žandar rešitelj! Bolški orožniški vodnik g. Janda je rešil pred kratkim na Žagi neko ženo, ki je bila uže blizu zadušnju. Zanetila (zakurila) si je nekako v izbi, zaprla se ter se ulegla k počitku. Če bi ne bila došla pomoč za časa, bila bi se žena preselila v večnost. Upamo in želimo da bi vrli žandar dobil zaslužen priznanje za svojo razumnost in svoj trud.

Slavno uredništvo „Soče“! Na županstva slovenskih vasi dohajajo od sl. deželnega odbora v Gorici laške pobotnice za vplačane bolnišnične stroške. Hvaležni bi bili velečenecnej „Soči“, če bi nam povedala, ali so občinski denarničarji po katerej deržavnej, deželnej ali drugi postavi prisiljeni znati laško, če denarničar deželnega odbora ne zna sloven-

ski, dasiravno mu je treba vedno občevati s slovenskimi strankami. Sicer pa tudi občinska starešinstva niso dolžna iskati si tolmačev, ko pregledujejo sama ali po odseku vsako leto občinske račune in pobotnice. (Odgovor pride. Ur.) Neko županstvo.

Imenovanja. Naši rojaki in vseučilišniki na Dunaji g. Al. Franko iz Tolmina, g. Ivan Kafol z Ravne pri Cerknem, g. Lj. Gulin iz Tolmina in g. E. Strausgil iz Bolca imenovani so bili 13. t. m. od Nj. Velikanstva častniki v rezervi. Čestitamo!

Bolške narodne čitalnice odbor vabi vse svoje p. n. člane k rednemu letnemu občnemu zboru v dan 29. t. m. o 5. uri popoldne, v navadnih prostorih.

V Šebreljah priredi ondašnje bralno društvo 28. t. m. veselico z govorom, petjem, deklamacijo, igro in srečkanjem. Začetek bude ob 4. uri popoldne v navadnih prostorih. K obilni udeležbi vabi odbor.

V Trstu je napadel nekdo od italijanskega lista „Independenta“ o belem dnevu in na javni ulici nekega sodelovalca patrijotičnega lista „Imparziale“. Ali je tudi to italijanska omika?

Umeščenje (intronizacija) novega ljubljanskega knezoškofa, dr. Jakopa Missie, vršilo se je preteklo nedeljo z veliko slovesnostjo, katere se je udeležilo duhovstvo, državno, deželno in mestno uradništvo, višje vojaštvo, razni ustavi in zavodi ter neizmerno ljudstva. Vsa Ljubljana bila je na nogah, vse kroge je prešinjal nekaj pomirljiv, pomlajejoč duh. K slavnostnemu obedu povabljen je bil tudi urednik konservativnega lista „Slovenca“ kot zastopnik časnikarjev. Pri obedu napil je prvi novoizvoljeni knezoškof svetemu očetu in presvitlemu cesarju v nemškem jeziku. Za njim je napil deželni predsednik baron Winkler umeščenemu knezu v nemškem in slovenskem jeziku. Milostljivi gospod je odgovoril na to v slovenskem jeziku in sledilo je še več napitnic. Ljubljanski listi prinesli so dolge popise te slavnosti, katere naj bi bila začetek pomirjenja in miru ter dola in truda pa tudi značajnega postopanja v javnem življenju, ki se je zadnja leta v Ljubljani tako pokvarilo, da bo zdaj težko najti neodvisnih mož, ki bi delali po prepričanju in ne po navdihanju, ki bi se klanjali načelom in ne osebam, ki bi goreli za stvar in ne za — reč. Iz škofijske palače ljubljanske naj bi vel oživljajoč duh po vsej deželi, poudarjajoč vzvišenost in nepremisljivost načel v verskem prepričanju in dejanju (domaćem in javnem, osebnem in družbenem). Dežela hrepeni po takem duhu kakor suha zemlja po dežji, kajti koristolovsko, razdvojeno javno življenje na Kranjskem, poparilo je uže mnogo nežnega cvetja v tem nadarjenem, za vse dobro sposobnem in vnetem narodu.

„Narodni dom“ v Ljubljani dobi lepo podporo, ako se bodo srečke njegove loterije še dalje tako pridno kupovale, ko zadnje dni po nekaterih krajih. Mnoga županstva in zasebniki priskrbeli so si primernih božičnih in novoletnih darov v imenovanih srečkah, ki se bodo žrebale uže prihodnje srede teden, 31. decembra t. l., ter donesejo temu ali onemu srečo in veselje. Med slavnimi županstvi v naši bližini naj omenimo Podgorško pri Gorici, ki jo vzelo 10 srečk na občinski račun. Tudi med našimi severnimi brati, v Čehih, kupujejo se te srečke prav pridno; občinski zastopi in razni ustavi kakor tudi posamezniki si jih naročujejo ter pospešujejo tako graditev preimennitnega zavoda v Ljubljani za vse Slovence. Rojake, katerim je mar za veličasten spomenik v beli Ljubljani, opozarjamo, da je le malo časa več do žrebanja, ter jim priporočamo naj segnejo po srečkah, ki se dobivajo v Gorici pri čitalničnem čuvaju in pri „Sočinem“ opravištvu, kakor je bilo uže enkrat naznanjeno. Urno naprej, dokler je čas.

Janez Wolf, znani slovenski slikar, umrl je pretekli petek v Ljubljani. Moč je bil slovec in je tudi pri nas mnogo delal, a nemila smrt prerežala mu je prezgodaj drago življenje. N. v. m. p.

Deželni šolski nadzornik za Kranjsko je imenovan dr. Smolej, vodja c. k. ljubljanskega gimnazija, njemu naslednik pa g. Šuman, profesor na akademičnem gimnaziju na Dunaji. Vsi slovenski listi se radujejo tega imenovanja ter hvalijo vlado, da se je ozirala na potrebe naroda; „Slov. Narod“ ima o tem celo uvodni član; samo listič, kateremu je naloga vlado hvaliti, o tem popolno molči, le da je pri nesel suha imena brez nikake polivke. Ali listič tako izpolnjuje svojo dolžnost? ali mu vest nič ne očita? ali morda zato molči, ker narod hvalo izraža? ali pa se je morda naučil od hudih radikalcev ter stopil v opozicijo proti vladi? Zdaj je čas, da pokaže listič svojo zgovornost ter pohvali vlado, katero ves narod hvali; ali zdi se, da listič je dobil nahod. Kaj bo? ali ministerstvo na to nič ne misli?

Krasno božičnico priskrbela je tiskarna Kleinmayra in Bamberg v Ljubljani, ki je izdala drugi pomnoženi natis Gregorčičevih „Poezij.“ Lepa knjižica, ukusno vezana in z zlatim obrezkom, stane 2 gld.

M. Skutezki -- v Gorici,

ZASTOPNIK PIVARNE

A. DREHERJEVE V KLEIN-SCHWECHATU.

VELIKA ZALOGA
naravnega vina,

belega in črnega, iz dolnje Furlanije, iz Brd
in terana v posodah od 56 litrov naprej.

Ogersko vino

prav dobre vrste po ceni, ki se ne boji tekmo-
vanja.

28 Placuta 28

VELIKA ZALOGA PIVA

A. DREHER-JA iz KLEIN-SCHWECHATA

v sodcih po 25, 50, 100 litrov
in

v steklenicah

po 1/2 litra in po 1/2 bokala.

5 Via Stretta 5.

ALOJZIJ BADER

svečar v Gorici, na Travniku prodaja

VOŠČENO PLATNO ZA ALTARJE,

ki je prevlečeno s pravim bučelnim voskom,
kakor zahtevajo cerkvene določbe. Blago pri-
stno in dobro; cena prav nizka.

Bolezni v želodci (krč ali druge bolezni),
ako jed ne diši, smrdečo sapo in slaba usta,
stud in bluvanje, hemeroidične bolezni od-
pravi gotovo

jeruzalemski balzam,

ki je, narejen iz rabarbarine korenike, ja-
ko krepilnega upliva, boljši ko vse druge medicinske
sestave in skrivne mešanice.

Dobiva se edino le v lekarni

G. B. PONTONI-JA

„pri dveh zamorcih“ v Raštelji v Gorici.

Zaloge so: v Korminu v lekarni pri Materi božji,
v Tolminu pri E. Paliski in v Trstu pri G. B. Ro-
visu, lekarji.

Charles Wilson's Theehandlung,

na Dunaji, I. Maximilianstrasse, 8.
razpošilja

dober čaj v navadnih papirnih zavitkih

a v. gl. 4.40 do 9.60 kilo

proti poštnemu povzetju.

VINO NA PRODAJ.

1884.	leta	belo vino	režno	hektoliter	10 gl.
1882.	"	"	"	prav prijetno	12 gl.
1879.	"	"	"	"	16 gl.
1875.	"	"	"	"	22 gl.
1868.	"	"	"	"	60 gl.
1884.	leta	pristni	tropinovec	"	30 gl.
1884	"	"	slivovec	"	40 gl.

Jesip Kravagna

v Ptui (Pettau), Štajersko.

Vkup 10.000 dobitkov

I
srečka

KINCSEM-SREČKE

1. glavni dobitek goldinarjev

50.000

II
sreček

10

goldinar
a. v.

2. glavni dobitek 20.000 3. glavni dobitek 10.000 gl. a. v.

goldinarjev
a. v.

(za poštne pro-
sto dopošiljatev
sreček in za-
znamka dobitkov
naj se doda 15 k.)

dalji dobitki
5.000 gold.
3.000 gold.

LOTTERIE-BUREAU des UNG. JOCKEY-CLUB
Hafnerergasse BUDAPEST National-Casino
kakor tudi v vseh menjalnicah, tobakarnah in loterijskih
kolekturah.

dalji dobitki
2.000 gold.
1.000 gold.

(za poštne pro-
sto dopošiljatev
sreček in za-
znamka dobitkov
naj se doda 15 k.)

Vsak dobitek se izplača v gotovini.

SAME NOVOSTI

ZA BOŽIČ IN NOVO LETO.

V prodajalnici papirja M. Coppag-a (prej E. Seitz) v semeniških ulicah št. 12 nahaja se
velika zbirka najlepših rečij, primernih za darila o božiču, novem letu in imendanah.

Voščilni listi v slovenskem, italijanskem in nemškem jeziku; kakor tudi lepa in velika
zaloga kinčanega pisemskega papirja, vse najnovejših vrst iz poglavitnih domačih in zunanjih
tovaren, dalje lične mape, papeterije za pisarne, vezane v platno, usnje in žamet. Nahaja se tam
tudi lepa zbirka mošnjic, yizitnic in listnic, malih in velikih, finih in navadnih, in nešteti drugih
rečij za pisarnico.

Imenovana papirarnica ima tudi bogato zalogo raznih in ličnih koledarjev, navadnih, finih
in ilustriranih v obliki listnic, tabel, bloka in knjige v slovenskem, italijanskem in nemškem jeziku.

Vedno dobro založena zbirka kupčijskih zapisnikov, prepisnih knjig in prepisnih
strojev.

Vse po najnižih cenah.

??? KJE ???

se kupi dobra zimska suknja za 11 do 38 gl.
" zimska obleka za 11 do 30 gl.
" zimske hlače za 4.50 do 10 gl.

!!! SAMO !!!

v veliki zalogi Ignacija Steiner-ja
v Gorici nasproti škofiji.

Tam se dobijo tudi na povoljno izbiro go-
tovo obleke za dečke od 1 leta naprej, nepre-
mečljivi plašči za dež, kamaše za gospode z me-
šanice, usnja, kavčuka in bukovine, zbirka blaga
vsake vrste, izdelovalnica za napravo obleke po
meri.

Dalje so na izbiro plašči za gospe, Wather-
proof, Paletot, Sacco, Dolman, mufl.

Za Gorico edina zaloga izvirnih volnenih
srajc, jopit itd. dr. G. Jaeger-ja.

Kar se ne prilega, se z radostjo zamenj.

CVET ZOPER TRGANJE

po dr. Maliči

je očitno najboljšo zdravilo zoper protin ter
ravnatizem, trganje po udih, bolečine v
križi ter živcih, oteklino, otrpnele ude in ki-
te itd., malo časa če se rabi, pa mine po polnem
trganju, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se
samo „cvet zoper trganje po dr. Maliči“ s
zraven stoječim znamenjem; 1 steklenica 50 kr.

Zahvala.

Schymmerle. Gospodu pl. Trnkoczy-ju, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na protinskem bolezni na nogi silno
trpeli in razna domača zdravila brezuspešno rabili. Ko je pa
bolezen čedalje hujša prihajala in užo več dnij niso mogli
stopiti na nogo, spomnim se na Vaš dr. Maličev protinski
cvet po 50 kr. ter si ga nemudoma naročil. In res imel je
čudovit uspeh, da so se po kratki rabi oprostili mučnih
bolečin. S popolnim prepričanjem priznavam torej dr.
Maličev protinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsa-
kemu bolniku v enakem bolezni priporočam. Vašej blago-
rodnosti pa izrekam najpriskrnejšo zahvalo, z vsem spošto-
vanjem udani

Franc Jug, posestnik v Šmarji pri Celji.

Planinski zeliščni sirup kranjski,
izboren zoper kašelj, bruhavost, vratobol, prsne in pljučne
bolečine; 1 steklenica 50 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini
se nahajajoči soki in sirupi.

Kri čistilne kroglice, c. kr. priv.,
ne smeje li se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se
uže (članekrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa,
glavobola, otrpanih udih, skazenem želodcu, jetraih in obistnih
bolezni, v sk tuljah a 21 kr.; jeden zaroj s 6 škatuljami 1
gold. 5 kr. Razposilja se le jeden zaroj.

Naročila se izvrše: najhitreje s poštnim
povzetjem v lekarni pri „samorogu“

Jed. pl. TRNKOCZY-ja na Mešnem tugu v Ljubljani.